

LES CLAUS DESPAREGUDES

Temps era temps, hi havia una vegada un personatge molt singular que es deia Rodanxo. En Rodanxo era molt gros i quan anava als llocs no respectava mai res ni a ningú. Era molt baixet i com que era força ferm botava i botava com una pilota. Tenia els braços molt curts i per això no arribava als llocs alts. En Rodanxo tenia un nas rodó com un botó i era molt sentimental.

En Rodanxo vivia en una casa molt petita de color negre. La casa tenia tres habitacions: l'habitació del Rodanxo, la cuina i el menjador. Tenia una teulada de colorins i unes finestres blaves.

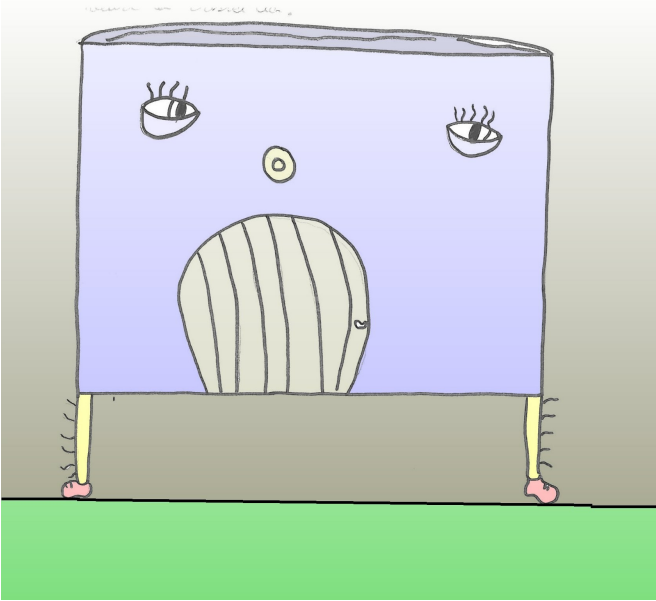
Un dia en Rodanxo va arribar a casa i no va trobar les claus, no les trobava per enlloc.

En Rodanxo va decidir anar al Mon Màgic. Era molt divertit i li deien El Carrer de la Diversió, també era molt bonic, el més bonic de tots.

Lentament es van anar construint catedrals i edificis molt bonics, el millor de tot plegat era que les cases del Carrer de la Diversió aixecaven l'ànim de la gent amb els seus colors vius com l'arc de Sant Martí. Les cases tenien tots els colors de l'Arc de Sant Martí. En Rodanxo va arribar al Món Màgic per veure la Cristè·lia.

La Cristèl·lia era una nimfa del bosc ben especial. En realitat el seu veritable

nom era Cristal·lina Gelada, però ella el trobava massa llarg i des de feia temps havia comunicat a tothom que li diguessin Cristèl·lia. I ella, que era molt astuta i sempre se sortia amb la seva, havia explicat que qui li digués o li recordés el seu nom original acabaria congelat amb el gel de cristalls, l'especialitat de la Cristèl·lia.

Ella era una nimfa discreta, però tossuda com una mula. Quan se li ficava una cosa entre cella i cella no hi havia qui la fes canviar d'opinió.

Tenia els ulls blaus com el cel en una dia sense núvols i aquests ulls provocaven que la seva mirada fos profunda com el fons del mar. Tenia uns cabells rossos i ben arrissats, que sempre deixava esbojarrats, ja que es negava a recollir-los amb una goma. Les seves orelles eren punxegudes, els llavis vermells i les mans delicades.

A la Cristèl·lia li encantava que el vent li acariciés els cabells quan bufava enfadat. Sempre anava vestida amb una túnica blava, que feia joc amb els seus ulls. La cosa que més odiava la Cristèl·lia era que li toquessin els cabells, o sigui, que era millor no fer-ho. La nimfa podia veure el futur i també podia congelar la gent amb el gel de cristalls. Per sort, només feia servir aquell do amb les persones que la molestaven, o quan feia falta.

La Cristèl·lia va escoltar atentament les explicacions del Rodanxo i un cop ho va haver entès es va quedar en silenci.

- *Ja sé què farem* -va dir la Cristèl·lia - *Congelaré el temps.*

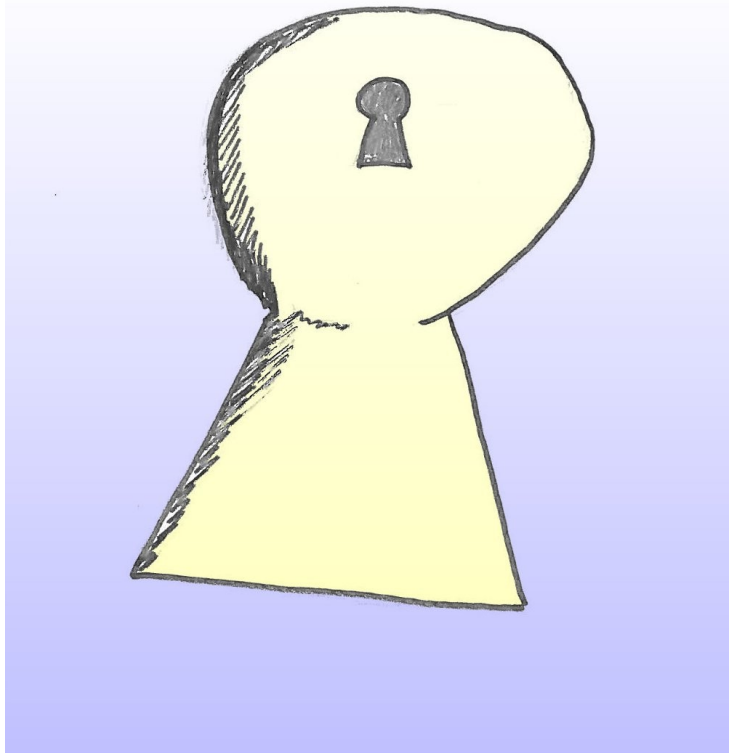
- *Què? Això és impossible!* -va exclamar en Rodanxo - *Com vols congelar el*

temps??!!

- Tu no t'hi fiquis. Deixa'm fer a mi. El gel de cristalls ho pot congelar tot. Tu centra't en no molestar-me.

La Cristèlia va estar en silenci durant una llarga estona i al final va dir:

- He vist on són les teves claus. Te les vas deixar al pany de la porta.

- Què despistat! Moltes gràcies Cristèlia!!

En Rodanxo va sortir com un coet de la casa de la Cristèlia i va travessar el carrer de l'Arc de Sant Martí a grans gambades. Quan va arribar a casa seva va donar les gràcies mentalment a la Cristèlia, va obrir la porta i va entrar a casa seva. El va sobtar veure el rellotge de la cuina parat. La Cristèlia s'havia oblidat de descongelar el temps!!!

Berta, Carles F., Carolina, Josep Ma.

Conte a 4 mans

febrer de 2012